

UN MIC AMĂNUNT

Radu Honga

Cenaclul „H. Coandă”, Craiova

Sid privea cu încordare tabloul de comandă. Se uită apoi la ceasul electronic agăţat de perete: mai erau două ore şi cîteva minute pînă la plecare. Ştia care este ţinta şi parcă nu mai avea astîmpăr. Încercă să se liniştească trăgînd de cîteva ori aer în piept şi recapitulă ceea ce avea de făcut în următoarele 10-12 minute. Mecanicii care verificau pentru ultima oară nava soseau peste cel mult o jumătate de oră, deci mai avea timp destul. Se ridică din fotoliu şi se apropie de sutele de clape şi butoane. Mai întîi trebuia să apese pe cel de al 17-lea buton (aşa văzuse la ultima repetiţie) pentru a închide căile de acces în navă. Următoarea operaţie era aceea de, de... (începu să se înfurie), cum naiba, doar îşi memorase totul, în cele mai mici amănunte. În sfirşit, poate îşi va aminti, aşa se întîmplă în momentele cheie ale unei situaţii, uiţi tocmai ce este mai important. Se învîrti prin cabina de comandă o dată, de două ori şi a treia oară totul îi veni clar în minte. Ştia ce are de făcut. Butonul 6, propulsia motoarelor auxiliare, apoi START spre...

Deschise uşa ce da spre celelalte cabine. Intră în cabina numărul 2, acolo unde se găseau cuştile cu animalele luate pentru experienţă. Pe planeta aceea fusese descoperită viaţă sau, mai bine zis, o formă de viaţă dotată cu inteligenţă, animale care stîrniseră interesul primei expediţii, animale care în anumite momente depăşeau cu mult nivelul de inteligenţă umană, care însă nu ajunseseră la nivelul de existenţă al omului datorită unui mic, foarte mic amănunt anatomic. Pentru a realiza tot ceea ce omul reuşise, le trebuiau două mîini. Atît: două mîini.

Sid le privi cu atenţie. Toate stăteau cuminţi în cuşti şi probabil aşteptau să plece.

Se întoarse în faţa tabloului de comandă şi încercă să se îmbrace în costumul unuia din cosmonauţi. Nu reuşi. Minutele treceau repede. Se enervă — ştia că nava este în aşa fel construită încît la plecare, numai la plecare, trebuia să fii echipat în costumul spaţial. Iar el nu putea să-l îmbrace. Şi nu putea fiindcă îi lipsea un mic, dar foarte mic amănunt: nu avea mîini. Doar două mîini. Atît.

Enervat, se trînti cu botul pe labe, scîncind.

Fiind prea nervos, simţurile lui Sid nu reacţionară la fel de prompt ca de obicei şi, în clipa în care două mîini puternice îl prinseră de ceafă, nu reuşi să facă nici o mişcare.

Mecanicul care intrase primul i-l arătă celuilalt, apoi, fără nici o vorbă, îl duse în cabina unde se aflau cuştile cu animale de experienţă, îl aruncă în spatele gratiilor şi se înapoie.

— Ce căuta javra aia aici? întrebă.

— Habar n-am. Şi nici nu mă interesează. Să le spunem totuşi celor din echipaj, să nu aibă surprize.

— Crezi că un cîine le poate face surprize?

— Parcă poţi să ştii! Sîntem datori să le spunem. Să lăsăm acum fleacurile şi să ne apucăm de treabă!